

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני:

לפני כב' השופט רון סולקין

תובע גיל גור
ע"י ב"כ עו"ד אמנון בנישתי

נגד

נתבעת נעמי אבידן
ע"י ב"כ עו"ד ישראל קינן

פסק דין

לפני תביעה אזרחית על סך 200,000 ₪ שעילתה עוולה של פרסום לשון הרע, בניגוד לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"), בגין מודעה שהוצבה בדף של רשת חברתית ("פייסבוק") על גבי המרשתת (אינטרנט).

העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

- א. התובע, תושב ערד, הינו הבעלים והמנהל של סופרמרקט בערד;
- ב. הנתבעת, תושבת ערד אף היא, רכשה מספר פריטים בסופרמרקט שבבעלות התובע, בעלות של 41.50 ₪;
- ג. על פי חשבונית הרכישה, שילמה הנתבעת סך בן 101.50 ₪ וקבלה עודף בסך 60 ש"ח;
- ד. הנתבעת חזרה לבית העסק באותו היום מאוחר יותר, טענה כי מסרה שטר בן 200 ₪ וקבלה עודף בחסר;
- ה. התובע הבטיח לבדוק האם קיימת יתרה בקופת העסק בסוף היום. לאחר הבדיקה, מסר לה כי לא נמצאה יתרה המתאימה לפרטים שמסרה (אם כי נמצאה יתרה בסכום נמוך יותר, אותה יחס התובע לקונה אחר ששכח בטעות עודף);

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני:

ו. הנתבעת חברה בקבוצת "פייסבוק" המכונה "ערד", קבוצה גדולה, בה היו חברים, באותה העת, תושבים מהעיר ערד ואשר דנה בעניינים הנוגעים לתושבי ערד (לטענת התובע - כ- 2,700 חברים);
ז. התובעת פרסמה, בקבוצת ה"פייסבוק" הנ"ל, הודעה בזו הלשון (להלן: "ההודעה"):
הודעה חשובה לצרכנים בערד שקונים במכולת של גילי במזאב 2 ליד הבריכה ישנה תופעה שחוזרת על עצמה וצריך לשים לב אליה צרכן שקונה מצרכים ומשלם בשטר של 200 שקל לשים לב מוב ישנה שיטה של הסחה על ידי שיחה איתך ותוך כדי השיחה לא מחזירים לך את העודף הנכון לי זה קרה ביום שישי קיבלתי פחות מאה שקלים עודף, שחזרתי מה שנכון היה לעשות מצד גילי זה לספור את הכסף בקופה בזמן אמת ולא להגיד לי שהוא יספור בסוף היום ושאיני אבוא ביום ראשון ואקבל תשובה, שהיה לו בקופה עודף 35 שקל [מעניין מאיפוא העודף הזה] אנשים שרושמים בהקפה אצל גילי גם צריך לשמור, ולבדוק את סכום הקניה שנרשמת, הענין זה לא המאה שקל שחסרו לי, זאת השיטה שלא מחזירים לך עודף נכון.

ח. ההודעה עוררה שיח רב משתתפים, מרבית התגובות חלקו על הנאמר בה, ואולם הנתבעת המשיכה לעמוד על שלה בהודעות נוספות שנשלחו לאותו פורום.

הצדדים חלוקים ביניהם בשאלות הבאות (פלוגתאות):

- א. האם תוכן המודעה שפורסמה מהווה לשון הרע כהגדרתה בחוק;
- ב. האם תוכן המודעה שפורסמה הוא אמת ויש בו ענין לציבור;
- ג. האם הפרסום היה בתם לב;
- ד. האם חיוב אדם בדין בגין תוכן מודעה מהסוג הנדון יש בו משום פגיעה בלתי מידתית בחופש הביטוי;
- ה. מה הנזקים שנגרמו לתובע, אם נגרמו, עקב הפרסום;
- ו. האם יש מקום לפסוק פיצוי לטובת התובע ומה גבהו.

דיון והכרעה

לשם הכרעה בתובענה בענין לשון הרע, יש לבחון, ראשית, השאלה האם הביטוי מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק, והאם הביטוי פורסם (מה שאינו במחלוקת במקרה דנן). לאחר מכן, יש לבחון האם קמה חסינות או הגנה הפוטרת מאחריות בגין אותו פרסום. ראה ע.א. 8345/08 עו"ד בן נתן נ'.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

מוחמד בכרי; ע.א. 751/10 פלוני נ' דיין-אורבך. לעניננו, עולה מן האמור, כי יש להכריע, ראש וראשית, בפלוגתא א'.

א. האם תוכן המודעה מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק?

סעיף 1 לחוק מגדיר לשון הרע כדבר שפרסומו עלול :

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או לעג מצדם ;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו ;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו.

לעניננו, תוכן המודעה מקיים את דרישות ס"ק 1(3) לחוק, שכן לא יכולה להיות מחלוקת, כי הקורא הסביר עלול להדיר את רגליו מהסופרמרקט שבבעלות התובע, אם יקרא את המודעה ויקבל את תכנה כבעל בסיס עובדתי.

בנוסף, יש בתוכן המודעה לבסס גם דרישות ס"ק 1(2) לחוק, שכן המודעה מיחסת לתובע "שיטה" של הטעית לקוחות וגזילת כספם תוך הסחת דעתם, היינו מציגה התובע כגזלן, דבר העלול לבזות התובע או להשפילו בעיני הבריות.

טוענת הנתבעת בסיכומיה, כי כוונת הנתבעת לא היתה לפגוע בשמו הטוב של התובע אלא להזהיר הצרכנים בערד במטרה למנוע מהם את עגמת הנפש שהיא עברה, וכי לא נקטה כלפי התובע בשמות גנאי או כינויים מיוחדים (סעיף 2 לסיכומי הנתבעת). אלא, שהגדרת התכנים המהווים לשון הרע היא אובייקטיבית, כלומר השאלה היא האם הקורא הסביר יראה בפרסום אותו תוכן ככזה העלול לפגוע באחד האינטרסים המוגנים המפורטים בסעיפי המשנה של החוק לעיל, ולא מה היתה כוונתו הסובייקטיבית של המפרסם. ר' לענין זה ע.א. 89/04 נודלמן נ' שרנסקי :

מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המולידה עוולה בניזקין ומזכה בפיצוי... ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

1
2 יתר על כן, פרסום לשון הרע אינו מחייב נקיטה בשמות גנאי, וההיפך הוא הנכון – דווקא כאשר
3 מפרסם נוקט בכינויי גנאי, עולה מיד כי המדובר בפרסום מוטה והציבור אינו נוטה ליחס לו משקל.
4 ר' לענין זה רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ :

5
6 רבות מן התגובות באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל,
7 וערכן ה"עוולתי" הוא בהתאם.

8
9 דווקא כאשר הפרסום נחזה להיות עובדתי בנוסח קורקטי – הוא עלול לבנות אמון אצל הקורא,
10 וליצור תשתית לחיוב בגין העוולה.

11
12 במקרה דנן, המדובר בפרסום הנחזה להיות על מקרה קונקרטי, יש בו משום קריאה ציבור, לפקוח
13 עיניהם על מעשי התובע במסגרת עסקיו, הוא הופנה לציבור רלבנטי, והקורא הסביר יראה בו מבע
14 של לשון הרע.

15
16 עולה מן האמור, איפוא, כי יש בפרסום המודעה משום הבעת לשון הרע על התובע.

17
18
19 **ב. האם תוכן המודעה שפורסמה הוא אמת ויש בו ענין לציבור?**

20
21 סעיף 14 לחוק פוטר מחיוב בדין מי שפרסם לשון הרע, אם הדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום
22 ענין ציבורי. המדובר בשני תנאים מצטברים.

23
24 הנטל להוכחת קיומה של הגנה זו, הינו על כתפי מי שמעלה הטענה. ר' ע.א. 751/10 פלוני נ' דייין-
25 **אורבך :**

26
27 בדין הישראלי, נמל ההוכחה הוא הפוך. כאשר הוכח פרסומה של לשון הרע – עובר הנמל לנתבע להוכיח
28 את אמיתות הפרסום.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

טענות הנתבעת, כפי שהובאו במודעה, בתמצית, הינן :

- כי שילמה בשטר בן 200 ₪, ובעודף שקבלה חסר היה 100 ₪ ;
- כי המדובר בתופעה שחוזרת על עצמה (וצודק ב"כ התובע, כי ניתן להבין מההקשר, שהמדובר בתופעה בבית עסקו של התובע) ;
- כי ישנה שיטה של הסחת הדעת על ידי שיחה (בעת שמבוצעת אותה תרמית בענין העודף – ר.ס.);
- כי גם מי שרוכש בהקפה בבית עסקו של התובע, עליו להישמר.

אשר לטענה הראשונה, שהיא היא הסיבה להתפתחות האירועים נושא התביעה דנן, טענה הנתבעת, הן בכתב ההגנה והן בתצהיר מטעמה, כי שילמה בשטר בן 200 ₪, בתוספת 1.50 ₪ במטבעות, וקבלה עודף בן 60 ₪ בלבד.

לתמיכה בטענה זו של הנתבעת, אף הוגש תצהיר חברתה, גב' נעמי ניר.

אלא, שאף בתצהיר הנתבעת עצמו אין נטען, כי הבחינה בכך, שלא קבלה העודף כנדרש, אלא המדובר בהיסק של הנתבעת, עקב כך שהגיעה מאוחר יותר לבית עסק אחר, ולא מצאה בכליה את הסכום שסברה, שהיה בידיה.

גרסה זו מנוגדת לקבלה מסרט הקופה (נספח 1 לכתב התביעה), מסמך בכתב, אשר נופק, לכאורה, בזמן אמת, על דרך הפעולה השגרתית של בית העסק, ובו נרשם, כי שולם סך בן 101.50 ₪ וכי הוחזר עודף בסך 60 ₪.

העדה הנוספת מטעם הנתבעת לא הובאה לעדות. אמנם נטען כי חלתה, אך לא הוצג אישור כלשהו, אף לא נתבקשה דחית הדיון לשם הבאתה לעדות במועד אחר. גם בעלת העסק אליה הגיעה הנתבעת (הרפלקסולוגית), לשטתה, ואצלה התברר, עם תם הטיפול, כי חסר לנתבעת כסף לתשלום – לא הובאה לעדות, בלא כל הסבר.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני:

למעשה, גרסת הנתבעת היא בגדר עדות סברה, שאינה נתמכת בכל ממצא אובייקטיבי או עדות נוספת. כלעומת גרסה זו, עמדה גרסתו הסדורה של התובע, הנתמכת בראיות בכתב, אותה מוצא בית המשפט כמהמנה.

עם סיום המשפט, לא עלה בידי הנתבעת להוכיח, ולו ברמת הראיה הנדרשת להקמת ההגנה במשפט אזרחי, כי היה בידיה כלל שטר בן 200 ₪; כי שילמה באמצעות שטר זה דווקא; כי השטר לא אבד או נפל מכליה במקום אחר כלשהו.

אשר לטענה, כי המדובר בתופעה שחוזרת על עצמה: כבר במהלך ההתכתבות בפורום הדיון ב"פייסבוק", העלה אחד הגולשים, המכונה "אביעד חורב", כי גם אם מה שמתואר על ידי הנתבעת נכון, עדין אין המדובר בשיטה. כך טען גם גולש נוסף בשם "גבי פאר". הנתבעת הגיבה לדברים אך לא טענה, כי היה מקרה נוסף כלשהו הידוע לה.

גם בכתב ההגנה, אין מתואר מקרה נוסף כלשהו.

רק בתצהיר התובעת נזכר, לראשונה, מקרה נוסף שאירע, לטענתה, חודש ימים לפני כן.

הנתבעת לא צירפה קבלה או תיעוד כלשהו המוכיח קיומו של אותו מקרה נוסף, לא יכולה היתה למסור פרטים מדויקים על המועד בו אירע, ואף לא מסרה, בחקירתה, תשובה משכנעת לשאלה, מדוע לא הובאה טענה רלבנטית זו במהלך ההתכתבות בפורום ובכתב ההגנה.

לשאלה מדוע לא צוין דבר קיומו של המקרה הנוסף בפורום ב"פייסבוק", ענתה הנתבעת (ע' 18 לפרו', ש' 31):

לא מצאתי לנכון, מה, אני בבית משפט?

ואילו לשאלה, מדוע לא צוין הדבר בכתב ההגנה שהוגש לבית המשפט, השיבה:

לא ציינתי, השארתי לי את זה כקלף, שאני מגיעה לבית המשפט שיהיה לי עוד משהו.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

מצופה היה, כי סיפור זה, הנוגע למקרה נוסף המחזק טענותיה של הנתבעת, היתה דואגת להעלות בהזדמנות הראשונה, עוד במהלך הויכוח בפורום האינטרנטי, כאשר אחרים הטיחו בה, כי על פי סיפורה אין המדובר בשיטה כלל, או לכל הפחות בכתב ההגנה.

בית המשפט אינו מוצא לקבל טענת הנתבעת, כי אירע מקרה דומה נוסף, בהיותה גרסה כבושה שאינה נתמכת בראיות כלשהן.

אשר לטענה, כי ישנה שיטה של הסחת הדעת מצדו של התובע – ענין זה לא הופיעה בתצהיר הנתבעת כלל, לא בתצהיר העדה התומכת בגרסתה (אשר לא הובאה לעדות), ובתשובה לשאלה בחקירה הנגדית בנוגע לא נזכר הדבר אפילו בתצהירה, השיבה (ע' 18 לפרו' ש' 10) :

אני לא חייבת לרשום זאת בתצהיר. אני יכולה לשמור גם כמה קלפים בצד...

ובהמשך (שם, ש' 12) :

אני לא חייבת לפרט. היום אני מוכנה להגיד את השיטה.

אלא, שבסופו של דבר, לא ניתן כל פירוט, אפילו בשלב החקירה בבית המשפט.

משהמדובר בטענה בעלמא, שלא בא זכרה ולו בתצהיר הנתבעת עצמה, מוצא בית המשפט לקבוע, כי אין בסיס לטענה בנוגע ל"שיטה" של הסחת הדעת באמצעות שיחה על מנת לגזול העודף מהלקוחות.

אשר לטענה, כי גם מי שרוכש בהקפה בבית עסקו של התובע, צריך להישמר – גם כאן, לא בא כל פירוט בתצהירי הנתבעת המבסס טענה זו, ובחקירתה הנגדית, כאשר נשאלה מהו הבסיס לטענה, השיבה :

אני גלשתי בחלק מהפוסט והצמערתי על כך.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

1 כך שבית המשפט אינו מוצא, כי עלה בידי הנתבעת להוכיח טענה זו, במידה כלשהי.

2
3 הנה כי כן, לא עלה בידי הנתבעת להוכיח מה מהטענות שהועלו במודעה, או אף לעורר ספק כלשהו
4 בגרסת התובע, כי פעל כשורה ומסר לה העודף כדין.

5
6 משמוצא בית המשפט לקבוע זאת, אין עליו לדון בשאלה, האם מקרה חד פעמי של אי-החזרת
7 העודף הנכון, מהווה ענין ציבורי המצדיק פרסום פוגעני כלפי התובע.

8
9 מכל המקובץ, נמצא כי לא עלה בידי הנתבעת לבסס ההגנה של "אמת דברתי" כפי התנאים שנקבעו
10 לה בדין.

11
12
13 ג. האם הפרסום היה בתם לב?

14
15 טוענת הנתבעת, כי הפרסום חוסה בצלה של הגנה בהיותו פרסום בתם לב להגנה על ענין אישי כשר
16 של הנתבעת. זאת בהתאם להוראות סעיף 15(3) לחוק. ראשית, אין ברור כיצד יקדם הפרסום את
17 ענינה של התובעת, להשיב לידיה את סכום הכסף שבמחלוקת. אך מכל מקום, כמפורט בפרק העוסק
18 בטענת "אמת דברתי" לעיל, לא עמדה הנתבעת בנטל להוכיח, כי התובע נטל ממנה סכום כסף
19 כלשהו שלא כדין.

20
21 יתר על כן, בנוגע ליתר טענות הנתבעת, בנוגע לשיטתיות או לפגיעה בזכויותיהם של לקוחות
22 הרוכשים בהקפה, עלה מחקירת הנתבעת בבית המשפט, כי אין כל בסיס עובדתי לדברים. בנסיבות
23 אלה, עצם העמידה על טענות אלה, מהווה חוסר תם לב, ושוללת קיומה של ההגנה.

24
25
26 ד. חופש הביטוי

27
28 טוענת הנתבעת, כי הדברים שפורסמו על ידה חוסים תחת זכותה לחופש הביטוי, ועל כן לא מן
29 הראוי שתחויב בגינן בעוולה של פרסום לשון הרע.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני:

1
2 הכרעה בתביעה על עוולה של פרסום לשון הרע מחייבת איזון בין שתי זכויות חוקתיות – חופש
3 הביטוי והזכות לשם טוב. המדובר בערכים ששניהם נובעים מהזכות לכבוד האדם, מצויים באותו
4 מפלס במדרג זכויות האדם, וההכרעה ביניהם היא בדרך של איזון אופקי – יחסי. ר' רע"א 10520/03
5 **בן גביר נ' דנקנר**.

6
7 כל השלבים ב"תרשים הזרימה" של בירור תובענה בענין לשון הרע, חוסים תחת המאבק בין ערכים
8 אלה. ר' פסק הדין לעיל:

9
10 **על כל ארבעת שלבים אלה חולש עקרון האיזון החוקתי בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש**
11 **ביטוי...**

12
13 המרשתת (אינטרנט) היא בגדר "כיכר העיר" החדשה, ובית המשפט העליון קבע, כי אין בעובדה
14 שפרסום כלשהו הינו וולגרי, בוטה, או אף אם יש פער בולט בין נחרצות הדיעות המבוטאות בו לבין
15 התשתית העובדתית התומכת בהן, כדי להוציאו מתחום ההגנה של חירות הביטוי. ר' רע"א 4447/07
16 **מור נ' ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ**.

17
18 מנגד, אין בעובדה, כי פרסום כלשהו הועלה בתווך הוירטואלי, כדי למנוע חיוב בעוולה של הוצאת
19 לשון הרע, במקרים המתאימים. ר' בפסק הדין הנזכר לעיל:

20
21 **הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאימה במרחב הוירטואלי ואין להסכין עם הילכדותה ברשת.**

22
23 אם כי, נאמר שם עוד, כי יש להחיל את דיני לשון הרע על פרסומים במרשתת "בשינויים
24 המתחייבים", תוך שבית המשפט לוקח בחשבון, כי לעתים קרובות ניתן משקל מועט להתבטאות
25 במסגרת זו, והפרסום המשמיץ גם "נבלע בהמון".

26
27 לעניננו, האיזון בין הערכים המתנגשים מטה הכף לכיוון חיוב הנתבעת בדין בגין העוולה. הפרסום
28 הועלה באתר העוסק בענינים מוניציפאליים של העיר ערד, בפורום בו חברים רבים מתושבי ערד.
29 הפרסום לא נדרש על מנת לפטור המחלוקת שהתגלעה בין הנתבעת לבין התובע. הפרסום לא היה

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

בגדר הבעת דיעה אלא היה קונקרטי ונחזה להיות מסתמך על עובדות ברורות, אשר נקבע על ידי בית המשפט, כי למרביתן לא היה בסיס כלל וחלק אחר שלהן לא הוכח ולו ברמה הנדרשת לצורך ביסוס הגנה. העובדה, כי הנתבעת עמדה על דבריה והמשיכה להגיב להודעות, במסגרת הרשת החברתית, וכן התגובות והשיח שעורר הפרסום, שנגע ספציפית לעסקו של התובע ולכדאיות ביצוע הרכישות בו – מביאות למסקנה, שהיה בו כדי לפגוע בעסקיו של התובע. בנסיבות אלה, ובהעדר בסיס עובדתי לדברים, גוברת זכותו של התובע לשם טוב במסגרת עסקו, וכן זכויותיו לקנינו בבית העסק, לפרנסתו בכבוד ולחופש העיסוק שלו, על חירותה הכללית של הנתבעת לביטוי עצמי.

לאחר שנקבע, לעיל, כי הפרסום שבוצע על ידי הנתבעת היה בו משום ביטוי של לשון הרע; כי אין עומדות לנתבעת הגנות שבדין; כי אין בחיוב הנתבעת בגין עוולה זו פגיעה בלתי מדתית בחירות הביטוי – יש לחייב הנתבעת בדין, בגין פרסום לשון הרע כנגד עסקו של התובע.

ה. נזקי התובע

לאחר שנקבע חיובה של הנתבעת בדין, יש לבחון, האם עלה בידי התובע להוכיח נזקים ממוניים או אחרים.

לענין זה הוגשה על ידי התובע חוות דעתו של רו"ח אסף טוביהו, אשר השווה הכסותיו המדווחות של התובע מעסקו בתקופה בת מחצית השנה הסמוכה לפרסום נושא התביעה, עם הכנסותיו באותה התקופה בשנה הקודמת, ומצא ירידה בת 32,987 ₪ בהכנסות, בלא התחשב בעונתיות ההכנסות, וירידה בת 52,459 ₪ בהכנסות, אם מתחשבים בעונתיות.

הנתבעת לא הגישה חוות דעת נגדית, אך עמדה על חקירתו של המומחה בבית המשפט.

במהלך החקירה, לא ניתן הסבר לשאלה, מדוע נבחרה דווקא התקופה שנלקחה בחשבון בחוות הדעת, ולא תקופה אחרת; מדוע בוצעה השוואה עם הכנסות באותה התקופה בשנה אחת קודמת, ותו לאו; מדוע לא נלקחו בחשבון חגים, המשנים את מחזורי הרכישה בבתי עסק לממכר מזון, ומועדם השתנה בין השנים; עוד הוברר, כי היו חדשים בהם דווקא עלה ממוצע ההכנסות. כן אישר

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

המומחה, כי לא נלקחו בחשבון גורמים סביבתיים, כגון פתיחת בתי עסק נוספים באזור, ואף לא בוצעה השוואה עם מחזור המכירות בעסקים דומים באזור באותה התקופה, כדי לבודד את השפעת הפרסום על בית העסק נושא התביעה דווקא.

בשים לב לאופן בו נערכה חוות הדעת, בהעדר בסיס מספק להשוואה אל מול שנים קודמות; משלא נלקחו בחשבון גורמים חיצוניים שבזמן ובמקום; משלא בוצעה השוואה אל מול עסקים דומים; נראה כי בוצעה בדיקה שאינה יסודית ומשכנעת במידה הנדרשת, וחרף העובדה, שלא הוגשה חוות דעת נגדית, אין בית המשפט רואה להסתמך על ממצאי המומחה בחוות דעתו.

משכך, ובהעדר ראיות אוביקטיביות נוספות, יש לקבוע, כי לא עלה בידי התובע להוכיח נזקים ממוניים שנגרמו לו בעקבות הפרסום.

אשר לנזקים בלתי ממוניים, אמנם טען התובע, כי נגרמו לו ולבני משפחתו עגמת נפש רבה בעקבות הפרסום, אך למעט עדות התובע ורעיתו, לא הובאו ראיות לתמוך בטענות אלה, ולא ראיתי לקבוע, כי התובע עמד בנטל להוכיח שנגרם נזק כזה הניתן לכימות במסגרת הליך משפטי.

ו. האם יש מקום לפסוק פיצוי לטובת התובע ומה גבהו

סעיף 7 לחוק, אשר נוסף בשנת תשנ"ט, מסמך את בית המשפט לפסוק פיצוי שלא יעלה על 50,000 ₪ בגין עוולה של פרסום לשון הרע, גם ללא הוכחת נזק, כאשר סכום זה צמוד למדד חודש ספטמבר 1998.

אם נקבע, כי הפרסום כוון לפגוע בנפגע העוולה, מוסמך בית המשפט לפסוק פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום הנזכר לעיל.

לעניינינו, מוצא בית המשפט לקבוע, כי לשון הרע שפורסמה נועדה לפגוע בעסקו של התובע.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

1 יחד עם זאת, בבוא בית המשפט לקבוע את גובה הפיצוי, עליו לקחת בחשבון את טיב הפרסום, סוג
2 האנשים הנחשפים אליו, מידת הרושם שהוא מותיר, מידת השפעתו הפוטנציאלית.

3
4 כאמור, המרשתת היא בגדר "כיכר העיר" החדש, בו מוצאים אנשים במה ודרור להתבטא בכל נושא
5 העולה על רוחם.

6
7 ברם, נראה כי טרם הופנם בציבור, מהו פוטנציאל הפגיעה באחרים שיש לפרסום במרשתת,
8 ובהתאם לכך – החובה להפעיל ריסון עצמי על הפרסומים.

9
10 כמו כן, טרם הגענו לשלב בו ניתן משקל לפרסום ברשת חברתית כלשהי, בדומה לפרסום בעיתון,
11 כתב עת או אף אתר חדשות במרשתת.

12
13 במקרה דנן, הוצב הפרסום באתר רשת חברתית תחת קבוצה העוסקת בעניינים המקומיים של העיר
14 ערד, ומכאן, כפי שנקבע לעיל, שהיה לו פוטנציאל פגיעה קונקרטי בעסקו של התובע.

15
16 ברם, לא הוכח, כי לפרסום היתה השפעה כלשהי בפועל, ויתר על כן, כפי שעולה מהתגובות לפרסום,
17 מרבית הקוראים הסתייגו ממנו כבר בזמן אמת.

18
19 בהמשך, נבלע הפרסום באתר עם הצבת הודעות חדשות.

20
21 בבוא בית המשפט לשום את סכום הפיצוי, יש לקחת העובדות הללו בחשבון.

22
23 עוד ילקח בחשבון, כי חינוך הציבור אינו מתבצע באבחת חרב.

24
25 משמדובר בפיצוי ללא הוכחת נזק, שיש בו אלמנט ענשי, וכאמור, בטרם הופנמה הנורמה המחייבת
26 ריסון עצמי במרשתת, לא ינקוט בית המשפט במלוא חומר הדין. עם זאת, על הציבור להפנים, כי לא
27 לעולם חוסן, וכי בעתיד יתכן שיושתו פיצויים גבוהים יותר, ככל שלא תופנם החובה לנקוט בריסון
28 עצמי.

בית משפט השלום בדימונה

א' שבט תשע"ד
02 ינואר 2014

ת"א 53154-09-12 גור נ' אבידן

תיק חיצוני :

לאחר שבית המשפט שקל את טענות הצדדים, עיין בראיות שהוצגו, מוצא הוא לפסוק פיצוי בסך 10,000 ש"ח, בגין הפרסום הפוגעני.

לאור חוסר היחס בין סכום שנתבע לסכום שנפסק, כאשר נראה כי נתבע סכום מופרז אפילו ביחס לנזקים כפי שנקבעו בחוות דעת המומחה מטעם התובע, תפסקנה הוצאות משפט בסך 1,500 ₪.

כמו כן, תישא הנתבעת בשכ"ט עו"ד בסך 2,000 ₪ בתוספת מע"מ כחוק.

הסכומים האמורים ישולמו בתוך 30 יום מהיום, שאם לא כן ישאו ריבית והצמדה מיום הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ד, 02 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.

רון סולק'ין, שופט